

Ивана. (сочи меча къмъ Ивана) Умри нещастница!

Солдатъ. (бърже) Освободи ся. Гърбъ тѣ на неприятеля е обиколень отъ Фастолвъ, той напада, пробива пътъ, и мачка четитѣ имъ.

Изабо. (възвръща ножъ тѣ). Туй го пожела твое то щастие!

Солдатъ. Побѣда, побѣда! Тѣ бѣгатъ!

Изабо. Кой бѣга?

Солдатъ. Французитѣ, Бургундитѣ бягатъ; поле то ся покрива съ трупове.

Ивана. Боже, Боже, защо ма тѣй немилостиво отблъсвашъ!

Солдатъ. Единъ тежко тамъ ранень водятъ; народа му притича на помощъ. Види ся да е князь.

Изабо. Отъ наши тѣ?

Солдатъ. Туй е Графъ Дюноа; откачватъ му шлема.

Ивана. (като ся уловява за вериги тѣ). И азъ не съмъ нищо друго, освѣнь вързана жена!

Солдатъ Чудно, кой е този, кой съ синята мантия?

Ивана. (живо). Той е господаръ тѣ ми, моятъ Кралъ!

Солдатъ. Конь тѣ му ся подплашва — съпва ся — пада — мѣчи ся, иска да стане. — (Ивана повтаря тѣзи думи съ страстни движения). Наши тѣ ся вече приближаватъ — пристигнаха — заобиколиха го. —

Ивана. Ахъ гдѣ сте Ангели ви!

Изабо. (като ся присмива) Сега му е врѣме то! Сега спасителко, спасявай!

Ивана. (пада на колени и ся моли). Послушай ма Боже ти горѣ въ небесата, послушай ма въ тѣзи отчаяна нужда, жертва искамъ да стана на народната свобода! Могъщъ си ти Боже, въ твоята сила лежи всичко! Нишки тѣ на паужина та направашъ ти да бѣдаты желѣзни, и лесно е, съ една дума прѣправашъ тѣзи тежки вериги на лека паужина — кажи, и стѣната та ще ся раздѣли. — Ти помогна на слѣпия Сам-